

ת"ד 8630/02/20 - מדינת ישראל נגד סמי מלכה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 8630-02-20 מדינת ישראל נ' מלכה
בפני כבוד השופטת מגי כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סמי מלכה

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 29.7.2019 סמוך לשעה 17:15 נהג הנאשם בכפר סבא ברחוב התע"ש מכיוון צפון לדרום ברכב פרטי מסוג יונדאי מ.ר. 6351255 (להלן : **הרכב**), התקרב לצומת עם רחוב היוזמה, באותו מקום מוצב בהמשך הדרך בכיוון נסיעת הנאשם מעבר חציה.

באותה העת הלכה רואן אבו עג'וה (להלן : **הנפגעת**) ברחוב התע"ש והחלה לחצות את הכביש במעבר החציה הנ"ל משמאל לימין.

הנאשם נהג בקלות ראש בכך שלא האט בהתקרבו למעבר החציה, לא הבחין בעוד מועד בנפגעת, לא אפשר לה לסיים את חציית מעבר החציה בבטחה וגרם לתאונה בכך שפגע בה.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הנפגעת.

ולהלן הוראות החיקוק בהם מואשם הנאשם:

1. **אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה** - עבירה לפי תקנה 67 א לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961

2. **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 + סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 .

3. **התנהגות הגורמת נזק** - עבירה לפי תקנה 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961

הכפירה:

עמוד 1

הנאשם הודה במקום ובנהיגה וטוען כי לא יכול היה לראות את מי שיורד למעבר חצייה כי על פי הסקיצה יש רכב נוסף בצד השני של מעבר החציה והתאונה הייתה בלתי נמנעת.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו לפי הסדר

עת/1 רואן אבו עג'ה- הנפגעת, באמצעותה הוגשו בהסכמה הודעת הנאשמת ת/1 ותעודה רפואית ת/2 .

סיפרה כי עובדת באזור, באותו יום יצאה מעבודתה בשעה חמש לכיוון מעבר החצייה ברחוב התע"ש, מזג האוויר קיצי, יבש וללא רוח, לא מיהרה, הייתה בהליכה נורמלית רגילה, עמדה מול המעבר החצייה ולפני שהחלה לחצות את מעבר החציה הסתכלה לימין ולשמאל לוודא שכל המכוניות שבאו משמאל נעצרו ואז התחילה לחצות, נתנה מבט לפני שסיימה את הנתיב הראשון (כביש דו צדדי) רכבו של הנאשם היה הראשון, ראתה שהוא מאיץ כשהיא שני צעדים לתוך הנתיב השני, הוא התקרב ונתן גז, הפיל אותה לצד השני של הנתיב השמאלי, העדה הבהירה כי הרכב הגיע מכיוון ימין, היא קיבלה מכה מחלקו הקדמי של הרכב בצד ימין של גופה ולאחר שבלם ועצר את הרכב כמה מטרים קדימה בא אליה ברגל ואמר לה שלא ראה אותה.

חייל הרים ושם אותה על המדרכה, הנאשם לקח אותה למוקד מכבי ושם קיבלה טיפול.

בחקירתה הנגדית הסבירה כי התאונה התרחשה בשעה חמש ורבע לערך, הכביש מחולק לשני נתיבים (דו צדדי), הסתכלה ימינה ושמאלה, המכוניות שבאות מצד שמאל עצרו ואז החלה לחצות, רגע לפני שסיימה את הנתיב הראשון כשהיא הייתה באמצע על מעבר החצייה ובטרם שמה את רגלה על הנתיב השני ראתה את הנאשם מתקרב לאט, הוא התכוון לעצור אך כאשר התקרב אליה נתן גז.

את המכה הראשונה קיבלה ברגל מהכנף הקדמית של הרכב ומעוצמת המכה עפה לצדו השני של הכביש וכך קיבלה את המכה ביד בזרוע הימני, העדה ציינה שהחזיקה טלפון ביד אך שללה שבאותו הרגע קיבלה שיחה.

עת/3 שמשון מדקר - רס"ב בוחן תאונות דרכים מטפל בתיקי הצמדה.

סיפר כי חקר את הנאשם, הוציא תצלומי אוויר של מקום התאונה, עשה סקיצה עם הנהג ועשה חישוב של שחזור הפגיעה בנפגעת.

הגיע למסקנה שהתאונה הייתה נמנעת אם הנאשם היה בולם בזמן.

בחקירתו הנגדית הסביר כי הוא חוקר מרכזי בצוות של שני אנשים המטפלים בתיקי הצמדה, הם חוקרים ומעבירים את שחזור התאונה לירמי יפת אשר מסכם את התיק.

העיד כי את הסקיצה ערך בהנחייתו של הנאשם אשר חתם עליה והוא זה שאמר לו כיצד למקם את הרכב ושהנאשם והנפגעת נחקרו למעלה מארבעה חודשים לאחר התאונה.

עת/2 ירמי יפת- חוקר תאונות דרכים מזה 35 שנים, ערך סיכום תיק מדור, הוגש ת/6 .

החוקר הסביר כי המסמך שערך הוא מסמך פנימי עם סיכום התיק בו הוא ממליץ והתביעה היא זאת שמחליטה ואם יש צורך בהשלמת התיק, הממונה והתביעה מבקשים השלמה.

הגשת מסמכים:

הוגשו ללא התנגדות הודעת נהג תחת אזהרה **ת/3**, טופס הודעה על זכויות חשוד **ת/4**, טופס שחזור פגיעה בהולכת רגל שערך השוטט שמשון מדגר **ת/5**.

וכן בהתאם להחלטת בית משפט מיום 21.6.21 תצלומי אוויר **ת/7**, תצלומי אוויר **ת/8**.

פרשת ההגנה:

הנאשם שבחר להעיד סיפר כי נסע בכביש, היה פקק עצום, התקדם לאט, הגיע למעבר חצייה, היה עם שני הגלגלים הקדמיים על מעבר החצייה, הרכב שבה מולו עמד אף הוא על המעבר חציה.

הוא שמע מכה, הסתכל במראה השמאלית כדי לראות מה קרה, ראה שהמראה התקפלה לבפנים וכאשר פתח אותה ראה את הנפגעת שרועה על הרצפה, הגיע אליה, הרים את הנייד שלה ולקח אותה לבית החולים שם חיכה איתה, שילם על הטיפול מכיסו הפרטי 140 ₪ ובסיום החזיר אותה לרכבה והביע את התנצלותו בפני הנפגעת.

טוען שכאשר ישב עם החוקר נאמר לו להיות רגוע ושאינו זקוק לעורך דין.

הנאשם הוסיף כי בטרם התאונה לא ראה את הנפגעת ואת כיוון חצייתה אלא רק לאחר שפתח את המראה השמאלית שהתקפלה אולם בהמשך הסביר על הסקיצה את כיוון החצייה (ע' 29 ש' 10-12) והבהיר בחקירתו החוזרת כי בסקיצה החוקר קצת סטה במיקום של הרכב השני כי הוא לא על המעבר חצייה (ע' 31 ש' 19-23).

הגב' רוחמה מלכה - אשתו של הנאשם סיפרה כי הייתה יחד אתו בעת החקירה במשטרה, בעלה שאל את החוקר אם צריך עורך דין החוקר השיב שהוא לא צריך שום דבר, לא זוכרת אם היו בהתחלת החקירה חתימות, בסוף החקירה בעלה חתם על מסמכים על פי דרישת השוטט, פעמיים לדעתה.

הצדדים הגישו סיכומים בכתב.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי התביעה, עדת ההגנה והנאשם התרשמתי מהופעתם בפניי ובחנתי את הראיות שהוגשו הגעתי למסקנה כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ואנמק:

הנאשם בכפירתו הודה במקום ובנהיגה. ב"כ הנאשם בסיכומיו ציין כי אין מחלוקת בסעיף 1 וסעיף 2 לכתב האישום.

בחקירתו הנגדית חזר הנאשם ואישר את האמור בסעיף 1 לכתב האישום, כמו כן אישר כיוון נסיעתו (ע' 27 ש' 10), הצומת עם רחוב היוזמה (ע' 27 ש' 12), קיומו של מעבר חצייה (ע' 27 ש' 14), שרחוב התע"ש בו הוא נסע יש שני

נתיבים, כביש דו סטרי (ע' 27 ש' 16), שתנאי מזג האוויר היה יבש, נאה ויפה (ע' 27 ש' 18), רכבו היה תקין (ע' 27 ש' 20), את חתימתו על ת/3 בעמוד 2 ו-3 (ע' 27 ש' 21-24), אישר את חתימתו על ת/4 (ע' 27 ש' 30), שהסקיצה נערכה על ידו ואישר את חתימתו, אישר שכל מה שאמר במשטרה אמת (ע' 30 ש' 10) אישר כי הנקודה בה הולכת הרגל נפגעה מהרכב שלו הייתה במעבר החצייה (ע' 8 ש' 14-16).

ע/1 הנפגעת העידה כי היא נפגעה מהרכב כאשר הייתה על מעבר חצייה בכביש דו צדדי באמצע הנתיב השני בשליש האחרון של המעבר חצייה.

"ש. נתתי מבט לפני שסיימתי את השביל, את הנתיב הראשון הרי הוא הלוך חזור, דו צדדי, נתתי מבט לצד הימני, הזרם התנועה היה חלש זאת אומרת שהוא היה ראשון, הרכב החשוף שראיתי שיננתי את המבט הזה, היה מאיץ, ראיתי שהוא מאיץ והייתי שני צעדים לתוך הנתיב השני ואז הוא התקרב ונתן גז ואז הפיל אותי לצד השני של הנתיב השמאלי" (ע' 6 ש' 15-18).

"אני הייתי שוכבת על הכביש על הנתיב השמאלי ואמר לי - אני לא ראיתי אותך" (ע' 6 ש' 20-21).

ע/3 בוחן הגיע למסקנה כי התאונה נמנעת על פי שחזור פגיעה בהולכת רגל ת/5 ובהתאם לנתונים שמסר הנאשם ובחקירתו והסביר כיצד הגיע למסקנה שהתאונה היא נמנעת וכיצד ערך את החישובים (ע' 20 ש' 14-4).

"ת: הנתונים שמסר הנאשם שנסע במהירות של 10-15 קמ"ש ואני הלכתי לקראתו וחישבתי חישוב לפי 10 קמ"ש. הולכת הרגל מסרה שהיא נפגעה על ידי חזית הרכב מכאן שהיא חצתה נתיב וחצי שזה 5.4 ואני הלכתי לקראת הנהג ולקחתי 5 מטר חציה בלבד. המהירות חציה של הולכת רגל הייתה 1.31 מטר לשנייה לפי חוזר 19.19 של מהירות חציה הולך רגל ומאחר ולא נעשה וריקום במקום נלקח מקדם חיכוך של 0.55 שזה גם לטובת הנהג במקרה ולא עושים וריקום ככה שכל הנתונים לטובת הנהג המסקנה שהגעתי שהתאונה אם הוא היה מגיב ובולם בזמן הוא היה מונע את התאונה. לקחתי בחשבון נתונים מיוחדים כי התאונה קרתה במעבר חציה אם הולך רגל חוצה מרחק גדול אנו עושים שחזור ובסוף השחזור נרשם כי השחזור נערך על פי הערכה בלבד"

"...חצתה משמאל לימין "חצתה נתיב פלוס 3.6 ועוד חצי נתיב שזה 1.8, ביחד זה 5.4, שזה המון" (ע' 18 ש' 23-24).

הבוחן אינו פוסל שרכב רכב נוסף עמד על מעבר החצייה אף הסביר כי הרכב הנוסף עמד בצד השני של הכביש והרכב של הנאשם הגיע מהכיוון השני בכלל, כך שאין לעניין זה חשיבות (ע' 18 ש' 20-24).

כמו כן הרכב שעמד על מעבר חצייה לא היווה הפרעה לנפגעת כי על פי הסקיצה הוא עמד כולו על מעבר החצייה ועדיין היה מקום לעבור על מעבר החצייה.

"ש. אם הרכב עומד על מעבר חצייה הוא לא מסתיר לגברת לעבור, הוא לא גורם לה להפרעה?"

ת. לא, הרכב הגיע מצד ימין שלה לא מצד שמאל שלה" (ע' 18 ש' 25-26).

"ת. בסקיצה יש פה קטע שהרכב שעומד לא עמד כולו על מעבר חציה והסקיצה עשיתי על פי הנחיית הנהג כך

שלחולכת הרגל יש עדיין קטע לעבור על מעבר החצייה ולא צריכה לעבור מסביב" (ע' 18 ש' 29-30).

"ת. לא, הייתה לכך חשיבות אם היא הייתה חוצה מימין לשמאל ואז המרחק חציה יותר קצר ואז יתכן והתאונה הייתה בלתי נמנעת למרות שזה מדובר במעבר חצייה. אבל פה היא חצתה ממרחק של שמאל ימין" (ע' 19 ש' 15-17).

מחדלי חקירה

ב"כ הנאשם טוען למחדלי חקירה בכך שלא נחקרו עדים, לא נבדק האם הולכת הרגל דיברה בטלפון בעת התאונה, לא נמדדו הנתיבים במקום ולא נבדקו מצלמות האבטחה.

ההלכה היא כי :

"טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון האם אכן התקיימו מחדלים שכאלה והאם קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו...משקלו של מחדל החקירה ביחס למכלול הראיות נבחן באופן שהיעדר ראיה הנובע ממחדל זה מיוחס לתביעה ויכול לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר...במילים אחרות, עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבסס ספק סביר באשמת הנאשם שתוצאתו זיכוי. נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין..." ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]:

רע"פ 2326/15 ע"י כב' הש' שהם:

"על הטוען למחדלי חקירה, להראות כי נוכח המחדלים "נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן" (ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.7.2013) בפסקה 48, וראו גם, ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.1.2013); ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006))."

ע"פ 2132/04 "קייס נ' מ"י" "אינם מאיינים את משקלן של הראיות שנאספו במהלך החקירה. במסגרת ההליך הפלילי אנו מתרכזים בראיות הקיימות ולא בראיות שאינן מצויות בפנינו. אם בחומר הראיות הקיים יש להביא למסקנה, ברמה הנדרשת בפלילית, בדבר מעורבותם של הנאשמים במעשה העבירה יהיה די בכך כדי להרשיעם".

הבוחן הסביר כי לא היו פרטים על עדים נוספים (ראה ע' 19 ש' 18-27).

כמו כן מעדותו של הבוחן ומעיון בת/3 (ש' 29-30) ו-ת/1 (ש' 25-26) עולה כי הבוחן דאג לשאול את המעורבים על פרטי עדים ובכך לא מצאתי כי הבוחן התרשל בעבודתו ונמנע מלחקור עדים נוספים.

כמו כן לא מצאתי שהתרשל הבוחן בכך שלא חקר האם הנפגעת שוחחה בטלפון בעת התרחשות התאונה. הנפגעת מכחישה ששוחחה בטלפון וההגנה לא הצביע על מקור החשש שהולכת הרגל השתמשה בנייד במעבר חצייה בשים לב כי הנאשם הבחין בהולכת הרגל רק כאשר הייתה שרועה על הכביש, ב"כ הנאשם לא הפנה על איסור חוקי להשתמש בטלפון נייד בעת הליכה על מעבר חצייה כך שעובדה זו אינה רלוונטי (בשים לב לחישובי שיחזור התאונה).

אוסף כי אם סבר ב"כ הנאשם כי בדיקת שימוש בטלפון ע"י הנפגעת בעת התאונה הוא נתון חיוני להגנתו של הנאשם, היה יכול לשקול הגשת בקשה למתן צו למתן פרטים שיחות יוצאות ונכנסות הרי דבר לא מנע ממנו לעשות כן.

לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם כי הבוחן לא יצא לשטח לבדוק את עומס התנועה ואופן התרחשות התאונה, הרי מדובר בתיק הצמדה ויציאת הבוחן לשטח לאחר התרחשות התאונה לא היה מועיל לבדיקת עומס התנועה לאחר שהתאונה כבר התרחשה ולאחר שרכבו של הנאשם והמעורבת לא היו במקום היות ונסעו לביקור רופא.

באשר לבדיקת מצלמות אבטחה באזור לא מצאתי כי מדובר במחדל חקירה הרי אין מחלוקת עובדתית באופן התרחשות התאונה על מעבר חצייה.

הנימוקים הנ"ל יפים לטענת ב"כ הנאשם שלא נבדקו הנתבים, כאמור אין מחלוקת כי רכבו של הנאשם היה במעבר חצייה מה גם שההגנה לא הצביעה באמצעות חוות דעת מומחה על פגמים בעריכת השחזור, חישובי הבוחן ומסקנותיו כך שמסקנת הבוחן לא קרסה.

לגבי טענת ב"כ הנאשם כי לא ניתנה הודעה לנאשם על זכות השתיקה וזכות היוועצות עם עו"ד, עת/3 הכחיש כי הנאשם לא חתם על טופס הודעת זכויות חשוד בתחילת החקירה והעיד כי מסר לנאשם שיש לו זכות שתיקה וזכות להיוועץ עם עורך דין.

עדויות של הבוחן נתמכת במסמכים חתומים ע"י הנאשם, הנאשם חתם על טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה ת/4 והודעת הנהג תחת אזהרה ת/3 ובסך הכל בארבעת העמודים מופיעות 5 חתימות של הנאשם.

הנאשם לא מעלה כל טענה בעניין מתן הודעה על זכות השתיקה על ידי הבוחן וטענתו היחידה כי הבוחן אמר לו שלא צריך עורך דין והחתים אותו על טופס הודעה על זכויות חשוד בטרם חקירה לאחר שנערכה לו החקירה.

אשת הנאשם אשר נכחה בעת חקירתו לא שוללת אפשרות כי היו חתימות בתחילת החקירה (ע' 32 ש' 33 וע' 33 ש' 1-4).

מעדותם של הנאשם ומאשתו עולה כי היה שיח בעניין עורך דין בטרם החקירה.

תמוה בעיני טענת הנאשם כי הבוחן מסר לו שלא צריך עורך דין ובסוף החקירה חותם על הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה ת/4 מבלי לציין זאת.

גם אם אניח לטובתו של הנאשם כי הבוחן אמר לו שלא צריך עורך דין נאמר בפסיקה בעניין זה: בע"פ 661/99 "סטיבן סמירק נ' מדינת ישראל", שיש לאזן עם זכויות ואינטרסים נוגדים אחרים:

"על-אף חשיבותה של הזכות להיוועץ בעורך-דין ברי כי ככל זכויות היסוד האחרות אף היא אינה מוחלטת, ויש לאזנה עם זכויות ואינטרסים מתחרים".

"אל מול זכות השתיקה של החשוד והנאשם, הזכות להיוועץ בעורך-דין והזכות להליך הוגן עומדים אינטרסים ציבוריים חשובים, כגון הלחימה בפשע, הגנה על ביטחון המדינה ושלום הציבור, חשיפת האמת, ואף הצורך להגן על זכויותיו של קורבן העבירה שנפגע בעקבות המעשה הפלילי. לפיכך נדרשת מלאכת איזון עדינה

ומורכבת בין מגוון זכויות, ערכים ואינטרסים מתחרים בהתאם לערכי שיטתנו המשפטית ולפי גדריה של פסקת ההגבלה".

ובע"פ 47736-04-18 נאמר :

"וכך, פסילת הודאותיו של המשיב ע"י בית המשפט, נעשתה באופן טכני ואוטומטי, רק משום שהבוחנים לא הזהירו אותו בתחילת החקירה (או התחקור), וזאת בניגוד להלכה שנקבעה בע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח' [פורסם בנבו] (4.5.06), לפיה לשם הפעלת דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, לא די בהוכחה שראיה הושגה שלא כדין (ובענייננו, חקירת המשיב ללא אזהרה), אלא יש צורך להוכיח בנוסף, כי קבלת הראיה תפגע פגיעה ממשית בזכותו של הנאשם להליך הוגן, לתכלית שאינה ראויה ובמידה העולה על הנדרש; ולשם הכרעה בשאלה זו, על בית המשפט לבחון את נסיבות העניין, לפי מגוון שיקולים, ובהם: אופייה וחומריתה של אי החוקיות או ההתנהגות הפסולה של רשויות האכיפה, מידת ההשפעה של האמצעי הפסול על הראיה שהושגה, והנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילת הראיה, הכל כמפורט שם."

בחנתי את הודעתו של הנאשם במשטרה ואת עדותו בפני ולא מצאתי שינויים משמעותיים בגרסה שמסר הנאשם בפני החוקר ועדותו שמסר בפני בית המשפט כאשר הוא היה מיוצג על ידי עורך דין ובחר להעיד.

יתרה מכך הנאשם בחקירתו אישר כי בחקירתו במשטרה השוטר רשם כל מה שאמר (ע' 30 ש' 8-10).

מצאתי להתייחס לדברי אשת הנאשם כי בחקירת הנאשם השוטר היה די תקיף ולא נעים וחסר סבלנות.

לא הועלתה כל טענה על ידי הנאשם ובא כוחו בעניין התנהגות תקיפה של השוטר בשים לב כי הודעת הנאשם ת/3 הוגשה ללא התנגדות מטעם ההגנה. הנאשם מתאר את הלך הרוח במהלך חקירתו שהחוקר אמר לו "...תהיה רגוע, ישבנו, דיברנו..." (ע' 26 ש' 27).

בגרסתו של הנאשם בפני מחזק את מסקנת הבוחן, הנאשם מודה שהיה עם רכבו על מעבר חצייה בנסיעה של בין 10-15 קמ"ש, כשהוא היה על מעבר החצייה שמע מכה/בום, המראה השמאלית של רכבו התקפלה וכשהוא פתח אותה ראה את הנפגעת.

הנאשם אישר כי המגע עם הנפגעת היה על המעבר חצייה ומשמאלו (ע' 8 ש' 14-16).

תקנה 67 א לתקנות התעבורה מסדירה כיצד על הנהגים להתנהג במעבר חציה:

"נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך."

ואם שדה הראיה של הנאשם היה חסום על ידי רכב אחר ולא היה יכול להבחין את אשר מתרחש במעבר החצייה חובתו כפולה ומכופלת.

תקנה 52 לתקנות התעבורה קובעת כי :

"חייב נוהג רכב להאט מהירות הנסיעה ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה

עמוד 7

לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא ובמיוחד במקרים אלה..."

...

(6) "בהתקרבו למעבר חצייה".

(7) ... "למקום בו שדה הראייה מוגבל".

בש"פ 6616/99 הילה בר נוף נ' מדינת ישראל נקבע:

"הגרסה לפיה לא ניתן היה לראות את הולכת הרגל משום שמכונית שחנתה על המדרכה הסתירה אותה, היא חרב פיפיות לעוררת. ידיעת הנהג על כך שהנעשה על המדרכה ליד מעבר חצייה מוסתר מפניו, כשידוע הוא שבני אדם יורדים ממדרכות אל תוך מעברי חצייה לשם חציית הכביש, מצדיקה נהיגה זהירה עד כדי עצירה לפני המעבר, כשאין בטחון כי הולכי רגל "מוסתרים" לא ירדו לתוכו".

לא אוכל לסיים את הכרעת הדין מבלי להתייחס לדברי הנאשם במהלך חקירתו הנגדית שהתובעת בדיון יושבה עם העדה ואמרה לה מה להגיד, בית משפט בירר עם הנאשם ומסתבר כי הוא לא שמע דבר בעניין רק ראה שהוא יושבה עם העדה, כך שלא מצאתי כל פסול שהתובעת יושבת עם העדה.

לאחר שבחנתי את כל הראיות ובעיקר על סמך גרסתו של הנאשם הנני קובעת כי התביעה עמדה בנטל המוטל עליה מעל לכל ספק סביר והוכיחה כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

על כן הנני מרשיעה את הנאשם.

ניתנה היום, ד' חשוון תשפ"ב, 10 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים